

Chương 292: Trò Chuyện Cùng Ludwig

(Số từ: 2458)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

15:14 PM 12/04/2023

Royal Class năm nhất có tổng cộng 22 sinh viên. Ngoại trừ Bertus, tất cả 21 sinh viên đã tập hợp lại.

Bao gồm cả Olivia Lanze, Redina và Saviolin Tana, con số đã tăng lên 23.

Tất nhiên, Olivia, nghĩ rằng cô ấy không nên tham gia buổi họp mặt này, vỗ vai tôi và rời đi sau khi nói làm tốt lắm.

Tôi không quên cảm ơn Olivia vì đã đến.

Mặc dù có mối quan hệ cực kỳ tồi tệ với Ellen, cô ấy vẫn kiên quyết đỡ tôi khỏi chỗ ngồi. Điều tương tự cũng xảy ra với Ellen.

Bất kể thực tế là đầu tôi như muốn nổ tung, tôi thực sự biết ơn Olivia.

"Chăm sóc bản thân thật tốt. Thắng thì tốt nhưng đừng để bị thương. Đó là tất cả những gì anh cần làm."

"Vâng."

Sau khi Olivia rời đi, Scarlett và tôi dẫn đầu một nhóm lớn gồm hai mươi hai sinh viên và lang thang khắp các con phố.

Có những nhạc sĩ chơi trên đường phố, những người biểu diễn và đường phố nhộn nhịp với hoạt động.

B-10 Lanian Sesor, một tài năng [âm nhạc], đã mượn một nhạc cụ của một nhạc sĩ đường phố và chơi nó một cách hoàn hảo hơn rất nhiều, khiến những người qua đường phải dừng lại và vỗ tay tán thưởng.

Lần cuối cùng tất cả chúng tôi đi chơi và làm nhiều việc cùng nhau là khi nào?

Tôi không thể nhớ rõ.

Tất nhiên, chúng tôi không có thời gian để chơi đến khuya. Sau khi tụ tập ăn uống và đi dạo một lúc, cả nhóm chia thành những người trở về ký túc xá và những người ở lại trên đường phố.

Charlotte sẽ có nhiều niềm vui hơn khi dẫn đầu một số học sinh từ Class B và Saviolin Tana.

Những người trở lại bao gồm tôi, người có trận chung kết vào ngày mai, Ludwig, Scarlett và tài năng [âm nhạc] Lanian Sesor.

Ngoài ra, các thành viên của Hội Nghiên cứu Phép thuật và Harriet.

Trước khi tôi kịp nhận ra thì Ellen đã đi bên cạnh tôi.

Tôi thực sự ngạc nhiên khi cô ấy đột nhiên hét lên khi này. Nhưng bây giờ, cô đã trở lại vẻ điềm tĩnh thường ngày.

"Thân thể của cậu không sao chứ?"

"Tớ nên trả lời thành thật hay tớ nên nói dối và nói với cậu rằng đừng lo lắng?"

Ellen lườm tôi vì sự vô nghĩa của tôi.

Nhìn thấy môi của Ellen bấu ra sau một thời gian dài khiến tôi cảm thấy kỳ lạ.

"Thành thật mà nói, tớ ổn."

Chúng rối loạn tình trạng không phải là một chấn thương nghiêm trọng, nhưng nó mang lại cho tôi cảm giác lo lắng có thể tạo ra sự khác biệt nhỏ vào thời điểm quan trọng.

Giống như Richard Howlman, người chưa bao giờ đánh bại tôi vì hắn luôn đi sau một chút, đó là một vấn đề rất quan trọng.

"Đừng để bị thương. Và đừng làm quá sức."

"Tớ sẽ làm thế."

Cuối cùng, cả Ellen và Olivia đều nói giống nhau.

Harriet đang đi xa hơn một chút, trò chuyện với các thành viên của Hội Nghiên cứu Phép thuật.

Có vẻ như Hội Nghiên cứu Phép thuật đang làm việc cùng nhau để hỗ trợ Harriet tham gia Giải đấu liên khối.

Đặc biệt, Louis Ankhton dường như đang xem xét nó một cách nghiêm túc.

Họ đã đạt được thành tích gì? Có khả năng cao đó là kết quả mà tôi không biết.

Harriet có thể giành chiến thắng?

Tôi nghĩ điều đó có thể khó khăn.

Tuy nhiên, chỉ đủ điều kiện tham gia sự kiện chính của Giải đấu liên khối đã là một thành tích to lớn. Đó có thể là do may mắn trong các kèo đấu, nhưng may mắn cũng cần sự hỗ trợ của năng lực. Như cảm nhận được ánh mắt của tôi, Harriet, người đã tập trung nói chuyện nãy giờ, nhìn tôi và nghiêng đầu.

".....Chuyện gì?"

".....Không, tớ chỉ muốn bảo cậu hãy làm tốt thôi."

".....Đó không phải là những gì cậu nên nghe bây giờ sao?"

Vâng, đó là sự thật.

Vẫn còn một chút thời gian trước Giải đấu hạng liên khối và trận chung kết sẽ diễn ra vào ngày mai. Harriet dường như chết lặng trước lời nói của tôi và cười khúc khích một lúc.

"Tớ sẽ cố hết sức."

Harriet nở một nụ cười âm áp.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy cười như vậy.

"Cho nên, cậu cũng nên nỗ lực đi."

Không phải ai cũng cố vũ cho tôi, và không phải ai cũng muốn tôi chiến thắng.

Nhưng có những người muốn tôi giành chiến thắng.

Ban đầu, tôi bắt đầu điều này chỉ vì điểm thành tích, nhưng bằng cách nào đó, nó ngày càng ít đi về điều đó.

Bây giờ, ngay cả khi không có bất kỳ phần thưởng đặc biệt nào, tôi vẫn muốn giành chiến thắng.

Ngay khi chúng tôi trở về ký túc xá, Ellen, Liana và Cliffman đã vội vã chuẩn bị cho cuộc thi Miss và Mr Temple.

Olivia dường như không bận lắm, vậy họ bận rộn với cái quái gì vậy?

Rõ ràng là Harriet, người chắc chắn sẽ bận rộn hơn, đã đến biệt thự của câu lạc bộ nghiên cứu phép thuật thay vì ký túc xá.

Bộ ba vô dụng và Heinrich dường như sẽ ở lại để tận hưởng lễ hội, và hầu như không có thành viên nào còn lại của Class B, ngoại trừ bốn người đứng đầu, bị bỏ lại.

Đó là một lễ hội, và trong khi tôi chơi phần của mình, vẫn còn rất nhiều thời gian.

"Nó yên tĩnh một cách kỳ lạ."

Khi tôi thay quần áo tập luyện và bước ra, Ludwig, người đang ngồi trong sảnh ký túc xá, nói chuyện với tôi.

"...Có phải tôi đã vô tình vào nhầm ký túc xá của Class B không? Tôi khá chắc chắn rằng mình biết sự khác biệt giữa phải và trái."

‘Bạn đang làm gì ở đây?’

Tất nhiên, vì không còn sự phân biệt giữa Class A và Class B nữa, nên điều đó dường như không thành vấn đề. Ludwig đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

"Tôi có chút lo lắng."

"Lo lắng?"

"Thành thật mà nói, dù nghĩ thế nào đi chăng nữa, Greyden có vẻ mạnh hơn tôi."

Ludwig trông không hề sợ hãi, nhưng liệu có thể có sự lo lắng ẩn giấu trong nét mặt của anh ấy không?

"Vậy, cậu có thể tập với tôi được không? Scarlett nói hôm nay cậu ấy nghỉ."

"Hừm..."

Ludwig là một gã láu cá, nhưng tôi chưa dính líu gì với anh ấy quá một điểm nào đó. Tôi không muốn

ảnh hưởng đến nhân vật chính nhiều hơn mức cần thiết, đặc biệt là với một nhân vật khác.

Nhưng không thể trốn tránh mãi được.

"Được rồi. Dù sao thì tôi cũng không có việc gì đặc biệt để làm."

Miễn là tôi không sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật], tôi có thể được chữa trị cho bất kỳ vết thương nào bởi linh mục trực, vì vậy không có lý do gì để từ chối.

*Kang! Kang! Kang!

"Ha ha... Ha a..."

"Phốc."

Ludwig hít một hơi ngắn và gãi đầu.

"Không có ích gì đâu, dù tôi có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa."

Tôi chỉ sử dụng [Tự đề xuất] của bản thân, không dùng [tăng cường sức mạnh ma thuật].

Chúng tôi đấu khoảng mười lần, và kết quả là tôi toàn thắng.

[Tự đề xuất] là một khả năng hạng A. Đó rõ ràng là một [sức mạnh siêu nhiên] cấp cao.

[Linh Ngôn], một khả năng cấp cao hơn, đã bắt nguồn từ nó, vì vậy phải có giới hạn rõ ràng đối với việc [Tự đề xuất]. Nhưng cuối cùng, [Sức mạnh Siêu nhiên] vẫn là [Sức mạnh Siêu nhiên],

và khả năng tăng cường của tôi là quá đủ để đối mặt với Ludwig.

Kết luận đã rõ ràng.

Nếu Ludwig lọt vào trận chung kết, tôi chắc chắn sẽ thắng. Tôi thậm chí sẽ không cần đến [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

“Chết tiệt... tôi mới là người... mệt mỏi...”

Nhưng dù chiến thắng, tôi mới là người kiệt sức.

Với [Thể lực] xếp hạng S hoặc cao hơn, anh chàng này liên tục thua trong các trận đấu, nhưng thể lực của tôi đang cạn dần.

Cái này là cái gì? Tôi đã thắng, nhưng có cảm giác như tôi đã thua.

"Chúng ta hãy nghỉ ngơi và tiếp tục sau."

"Phù... Được rồi."

Thể lực của tôi không yếu, nhưng vì thể lực của Ludwig rất khủng khiếp, nên chúng tôi vừa luyện tập vừa kiểm soát tốc độ của mình. Ký túc xá trống rỗng do lễ hội, và đó là phòng đào tạo hạng A mà ngay từ đầu chỉ có Cliffman và Ellen sẽ đến thăm.

Chúng tôi có nhiều thời gian, vì vậy chúng tôi đã so kiếm hàng giờ liền. Tôi đã kiệt sức, và Ludwig cũng ướt đầm mồ hôi.

Mặt trời đã lặn và chúng tôi đã ở giới hạn thể chất, vì vậy chúng tôi quyết định dừng lại sớm.

"Tôi sẽ thua, phải không?"

Ludwig lẩm bẩm khi treo thanh kiếm luyện tập của mình lên giá.

Nó không phải là để thể hiện một mặt yếu kém.

Chỉ là anh ta trực giác biết rằng mình không có cơ hội chiến thắng Glayden Amorel.

Anh ấy biết mình sẽ thua, nhưng anh ấy sẽ không bỏ cuộc. Đó là kiểu người của Ludwig.

Tôi lau mồ hôi bằng chiếc khăn treo trên ghế trong khi nhìn Ludwig.

"Tôi đoán vậy."

Tôi không có ý định phủ nhận nó.

Kỹ năng của Glayden Amorel hơn hẳn Ludwig, Scarlett và của tôi. Tôi chỉ có thể đối mặt với anh ta bằng [Năng lực Siêu nhiên] và [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình.

Nhưng trước tiên, tôi phải giành chiến thắng trong trận bán kết với Scarlett mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Ludwig mở cửa sổ phòng tập.

Gió mùa đông se lạnh thổi về mà cảm giác dễ chịu lạ lùng vì mồ hôi nhễ nhại.

"Reinhardt, tôi có một câu hỏi."

Ludwig, nhìn ra ngoài cửa sổ, quay lưng lại nói với tôi.

Tôi nhìn thấy khía cạnh nghiêm túc của anh ấy mà tôi chưa từng thấy trước đây.

"Nó là gì?"

"Cậu đã chiến đấu trước khi biết rằng mình sẽ thua, phải không?"

"...Tôi đã làm vậy."

"Nhưng cậu đã thắng tất cả."

Ludwig nhìn chăm chăm vào bóng tối của Temple trong lễ hội nơi bóng tối bao trùm và mùa đông đến.

Tôi là nhân vật chính của một số sự kiện kỳ lạ. Tôi đã chiến đấu trong những trận chiến mà tôi biết mình không thể thắng, nhưng tôi đã thắng tất cả.

Mọi người đều công nhận rằng một tân binh với sức chiến đấu hạng F đã trở thành ứng cử viên nặng ký nhất cho chức vô địch giải đấu năm nhất chỉ sau một năm.

Tôi là quả trứng luôn đập vỡ đá.

"Cậu nghĩ điều đó xảy ra như thế nào?"

Ludwig có vẻ tò mò về bí mật đó.

Đó không phải là đặt câu hỏi về [Sức mạnh Siêu nhiên], [Tăng cường sức mạnh ma thuật] hay nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên của tôi. Cũng không phải là nghi ngờ tôi gian lận.

"Cậu phải tin."

"Tin tưởng?"

"Đúng vậy."

Tôi không có nhiều điều để nói, nên cuối cùng tôi nói về [sức mạnh Siêu nhiên] của mình, điều mà Ludwig đã biết.

—[Tự đề xuất]

"Tôi có thể thua, và có lẽ tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài thua. Nhưng tôi phải tin."

"Rằng mình có thể giành chiến thắng?"

"Đúng vậy."

Tôi đặt thanh kiếm luyện tập của mình lên giá, dựa lưng vào nó và khoanh tay lại.

"Tôi phải tin rằng mình sẽ thắng bất kể điều gì xảy ra, thay vì chỉ cố gắng hết sức và thua cuộc."

"Nếu cuối cùng vẫn thua thì sao?"

"Có liên quan gì?"

Kết quả không quan trọng.

"Nói rằng mình sẽ cố gắng hết sức ngay cả khi bản thân thua cuộc chẳng khác nào chuẩn bị một cái cớ cho sự thất bại. Nó giống như tạo ra một nơi để chạy trốn trước cho bản thân bị đánh bại của mình, phải không?"

Tôi đã sống với suy nghĩ đó một thời gian sau khi trở về từ Darklands.

Không thể nói bây giờ tôi không có suy nghĩ đó. Nhưng tôi biết cái gì là tốt nhất của tôi.

Ngay cả trong một khoảnh khắc không có khả năng, tôi phải tin vào khả năng đó. Bằng cách đó,

tôi có thể nắm lấy cơ hội dù là nhỏ nhất khi nó xuất hiện.

Nói rằng bạn sẽ cố gắng hết sức ngay cả khi bạn thua chỉ là sự an ủi, không phải là [Tự đề xuất].

Khả năng của tôi là [Tự đề xuất], không phải là một tuyên bố về những nỗ lực trong quá khứ. Nó nên được mô tả ở thì tương lai, như trong "Tôi sẽ thắng", hơn là hồi tưởng về quá khứ.

Đó không phải là phán xét quá khứ mà là định hình tương lai.

Đó là cách tôi đã tạo ra bản thân mình cho đến tận bây giờ.

"Thay vì chuẩn bị những lời bào chữa như vậy, tôi nghĩ tốt hơn hết là nên tin rằng mình sẽ thắng, bất kể điều gì xảy ra. Tất cả chỉ có vậy thôi."

Tất nhiên, Ludwig không phải là người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] như tôi. Ngay cả khi anh ấy chấp nhận những gì tôi nói, điều đó sẽ không thay đổi bất cứ điều gì đối với anh ấy.

"Chạy trốn... Ừ, chuyện là thế. Tôi... Đó là việc tôi đang làm. Nói rằng tôi đã cố gắng hết sức vẫn chưa đủ... Ừ."

Ludwig đóng cửa sổ và quay đầu lại.

‘Ngay cả khi tôi thua cuộc’

‘Ngay cả khi tôi không thể thắng được Glaiden Amorel’

"Hãy gặp nhau trong trận chung kết, Reinhardt."
Ludwig đã nói rõ ràng như vậy.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra
chương nhé.)*

Thanks For Reading